

HOOFDARTIKEL

Verboden te verbieden

Bij N-VA en VLD wordt geopperd het partijtje *Islam*, dat in Anderlecht en Molenbeek telkens één gemeenteraadslid heeft, te verbieden. De Anderlechtse verkozene Redouane Ahrouche, buschauffeur, had zich onlangs in de kijker gewerkt door te pleiten voor gescheiden busvervoer voor mannen en vrouwen. Inmiddels werd hij door de Brusselse vervoermaatschappij MIVB de laan uitgestuurd, “*omdat zijn denkbeelden niet stroken met de bedrijfswaarden*”. We mogen hopen dat hij naar de arbeidsrechtbank stapt om in rechte te worden hersteld.

Enkele jaren eerder al gingen bij N-VA stemmen op om het verheerlijken van terrorisme, naar Spaans voorbeeld, strafbaar te stellen. Er bestaan nochtans al wetten die het oproepen tot geweld strafbaar stellen. In Spanje, is gebleken dat het delict ruim kan worden opgevat : zo werd de enige Baskischtalige krant *Egunkaria* verboden omdat ze ‘hetzelfde streefdoel als ETA’ (onafhankelijkheid) had.

Laurette Onkelinckx heeft het altijd al gezegd: er moet een verbod komen op ‘extremisme’. Ze heeft nog slapeloze nachten door ‘le bruit des bottes’. Haar geestesgenoten hebben vijftig jaar geleden nog Vlamingen uit hun sociale woning gezet omdat ze affiches voor de Rode Leeuwen aan hun raam hingen.

Opinies en partijen strafbaar stellen is een zwaktebod, nog afkeurenswaardiger wanneer die zijn ingegeven door electorale profileringsdrang. Een zwaktebod, maar ook een gevaar, want men weet waar men begint maar niet waar het ophoudt.

Inhoudelijke begrippen gaan al eens glijden en uitdijen. In een interview met Knack vermeldt Ludo Abicht het voorbeeld van het antisemitisme. Volgens sommigen valt het ‘overdreven bekritisieren van het beleid van de staat Israël’ eveneens onder deze noemer. Een brug te ver, volgens de filosoof, zelfs al klopt het ook dat antisemitisme zich soms verstopt achter antizionisme.

Wanneer ook het Europees parlement zich meent te moeten gaan bezinnen over mogelijke regulering om de plaag van het nepnieuws dat via het internet op de argeloze burgers wordt losgelaten te beteugelen en bij de Europese verkiezingen van volgend jaar nieuwe ‘populistische’ ontsparingen te vermijden, moeten we op onze hoede zijn.

‘Nepnieuws’ en ‘populisme’ worden nogal eens in één adem vermeld. We gaan ons even niet verdiepen in het containerbegrip populisme. Alleen één lukrake vaststelling, uit het nieuws van de week geplukt : in Nederland is het premier Mark Rutte gelukt de dividendbelasting af te schaffen, een maatregel die de schatkist 1,4 miljard euro kost, met het voornaamste argument dat bepaalde multinationals dreigden de wijk te nemen naar het buitenland en dat Nederland onaantrekkelijk zou worden als vestigingsplaats voor multinationals indien de belasting werd gehandhaafd. Rutte gaf het parlement mee dat “*multinationals in Nederland goed zijn voor twee miljoen banen*”. Zijn het daar Beotiërs in het Nederlandse parlement, dat niemand deze baarlijke nonsens van tafel veegt? Het cijfer stond in een ‘studie’, waarin het overigens niet wordt onderbouwd, aangeleverd door werkgeversorganisatie VNO-NCW. Zullen we die organisatie dan maar verbieden of beboeten wegens desinformatie?

Regulering van informatiestromen staat de facto gelijk met het invoeren van censuur. Onze democratie zit daar niet op te wachten, lijkt me. Investeren in degelijk onderwijs dat inzet op het ontwikkelen van kritische burgerzin is het enige antidotum tegen nepnieuws.

Bernard DAELEMANS